

Medlem Hr. Borgbjerg: Opgiv dog den Bagmand, som er Kilden her, og lad Offentligheden se, hvem det er, „Social-Demokraten“ her har allieret sig med, opgiv ham, for at vi kan faa fuld Oplysning om dette. Lad os dog faa denne Mand frem. (Afbrydelae: De har ingen!)... Jo, jeg tror tværtimod, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har en, og jeg tror, at i samme Øjeblik, det ærede Medlem nævnte Navnet, vilde der gaa en Latterbølge henover det ganske Land. Jeg vil her rette det udtrykkelige Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen: Beklager ikke det ærede Medlem, som en af Hovedmændene indenfor Socialdemokratiet, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har udslynget den Sigtelse, jeg har oplæst fra „Social-Demokraten“ med de Kommentarer der, som jeg ogsaa har oplæst, og saa bagefter er krøbet i et Musehul og har sagt: Nej, det var noget ganske andet? Disse Eksemplarer af „Social-Demokraten“ staar til det ærede Medlems Disposition.

Jeg synes, vi i denne Sag maa være meget forsigtige med at slaa med Sten. Jeg har haft Lejlighed til at sætte mig ind i forskellige Sager, og jeg ved, at mange Sager, løsrevet fra deres Forbindelse, kan være i Stand til at kaste et Skær over en Mand, men naar vi undersøger dem til Bunds og ser dem i deres Sammenhæng, vil de absolut ikke stemple vedkommende Mand. Jeg tænker ikke her paa Hr. Cold, men paa andre Mennesker, som vi alle sammen kender. Men omvendt er der ogsaa Sager, som stempler de Mænd, der har været med, og selv om det er mine bedste Venner, som har været impliceret deri, skal der selvfølgelig ikke fra min Side blive lagt en Haand i Vejen.

Jeg glædede mig den Dag over det ærede Medlem Hr. Borgbjergs rent menneskelige Syn, da han sagde: Jeg vil ikke Udenrigsministeren til Livs, det er kun Sagen! Jeg synes, det er saa menneskeligt. Lad os tage et Tilfælde — for straks at sige det, det er kun et Eksempel. Lad os sige, at jeg bliver udnævnt til Embedsmand og muligvis ikke har Penge til at møblere den store Embedsbolig, jeg faar. Jeg laaner saa et vist Beløb hos en god Ven, som er en velhavende Mand, eventuelt Bankdirektør. Senere kommer jeg i en offentlig Stilling og bliver saa beskyldt for at modtage Bestikkelse. Der bliver rejst ærerørige Beskyldninger imod mig, og jeg lader denne Sag undersøge. Det viser sig, at jeg ikke har modtaget Be-

stikkelse; jeg har kun faaet et Laan af en god Ven for i en Situation som den nævnte at komme over en vanskelig Periode. Skal saa virkelig det, at jeg har modtaget et saadant Laan af en god Ven, ruinere mig som offentlig Personlighed? Det mener jeg ikke. Men hvordan kunde en saadan Sag ikke udnyttes, hvis den blev udnyttet hensynsløst! Saa vilde den blive benyttet som Bevis paa, at jeg havde modtaget Bestikkelse. Jeg er glad over, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg rent menneskeligt forstaar den Slags Sager. Baade jeg og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, tror jeg, kan sætte os ind i dette Forhold. For at undgaa Misforstaaelse, og for at man ikke skal tro, at det anførte er sket med den nuværende Justitsminister, skal jeg sige, at det er det ikke. Det er kun et Eksempel, jeg har nævnt.

I denne Besvarelse ligger der formentlig ogsaa en Besvarelse overfor det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, nemlig den, at jeg mente ud fra den Opfattelse, som jeg havde af Kommissionens Formaal og af Lovens §§ 1 og 2, at det vilde være i Strid med de givne Forudsætninger, hvis vi begyndte stykkevis at udlevere Aktstykkerne paa et Tidspunkt, hvor der var nedsat en Undersøgelseskommission, men hvor denne endnu ikke er gaaet over til den retlige Afhøring og det stenografiske Referat. Man vilde da ikke kunne faa et samlet Billede, da Materialet ikke foreligger i Forhørsform som et samlet Billede; det, der foreligger, er kun 3 Mands Udtalelser i en Sag. Derfor har jeg udtalt, at det vilde være i Strid med Loven at gøre det, i Strid med, at det stenografiske Referat kun skal optages af de retslige Forhør. Man har kun optaget almindelige Forklaringer eller saadant noget.

Dertil kommer endelig, at jeg synes, at vi maa være noget forsigtige af Hensyn til Konsekvenserne. Finansudvalget har den Praksis, at et enkelt Medlem kan forlange Oplysninger fremlagt, som saa Finansudvalget slutter sig til. Men skulde vi virkelig være kommet saa langt her i Danmark, at det, at et enkelt Medlem indenfor et Parti, indenfor Socialdemokratiet, Venstre eller det konservative Folkeparti, forlangte saadanne Oplysninger, skulde være tilstrækkeligt til, at disse Oplysninger kom frem i Finansudvalget? Jeg tror det ikke. Ligesom jeg før sagde, at hvis vi gik frem paa den omtalte Maade, vilde det være et Dødsstød mod Offentligheden, saaledes tror jeg ogsaa, at hvis vi fulgte